

БЪГЛЕЦЪ

Нощта беше спуснала черната си покривка надъ прашния подбалкански градецъ. Въ чаршията, дето бѣха дюкянитѣ, всичко спѣше. Луната гордо плуваше по синьото небе. Край конака се разхождаше едно заптие. Ножътъ на пушката му лѣщѣше на лунната свѣтлина. Тукъ-тамъ пролайваше куче и пакъ замлъкваше. Само едно чираче не спѣше. То се взираше презъ спущения прозорецъ на ковачницата. Очитѣ му бѣха въ заптието, което се разхождаше и потропваше по калдарѣма съ приклада на пушката. Луннитѣ лѣчи огрѣваха лицето на заптието, въ което Райчо, така се казваше чирачето, виждаше черни страшни очи и голѣмъ орловъ носъ. Това караше Райчо да потрѣпне, но все пакъ той продължи да следи движенията му. Мислитѣ му бѣха далечъ, нѣкъде въ Балкана.

Той си спомни за онѣзи млади момчета съ красиви зелени униформи и пушки, които бѣха насядали край изворчето. Спомни си думитѣ на войводата съ хубавата сабя препасана на кръста му „Ти нали ще дойдешъ при насъ?“ На Райча му се искаше много да бѣде и той между тѣхъ. Всѣки мигъ той очакваше да задрѣме заптието при голѣмата порта, както правѣше всѣка вечеръ. Най-после заптието приседна край портата. Само цигарата му свѣтѣше въ нощта. „Още не е заспалъ“ — рече си Райчо и още по-нетърпеливо зачака. Но въ тоя моментъ му хрумна една мисль: той се сети да вземе голѣмия пицховъ на майстора си, който лежеше въ

чекмеджето на масата. Сети се и за рогчето съ барута и съчмитѣ. Съвсемъ предпазливо, Райчо се приближи до масата на прѣсти, отвори чекмеджето и въ ржката му се намѣри голѣмъ пицховъ. Взе и рогчето съ барута и наново се загледа навънъ. Цигарата на заптието и вече не свѣтѣше. Райчо се успокои, че заптието е заспало. Той отвори тихо вратата на ковачницата и се намѣри на улицата. Пѣтитѣ му минаваше край конака. Той се промъкна край плетата и наближи конака. Тѣмко да направи още една крачка, кучетата отъ конака лавнаха. Нѣколко мига и се чу дрезгавъ гласъ:

— Стой! Кой е тамъ? — попита тряснато сънливото заптие.

Райчо не се обаждаше. Турчинътъ дойде до него и го запита:

— Кой си? Какво търсишъ тукъ?

Райчо млъкна. Наизлѣзоха и други турци. Най-после единъ отъ тѣхъ се обади:

— Не виждате ли че това е чирачето на Пено ковача? Поведоха Райча къмъ ковачницата. Сърдцето му се свиваше при мисълта, че може би ще намѣрятъ пицховъ! Но турцитѣ не се сътиха за това. Тѣ не можаха да видятъ въ тъмнината дълбоко забодения въ пояса пицховъ. На страна отъ ковачницата имаше малка схлупена кщцурка. Тамъ живѣеше майсторътъ на Райча. Единъ отъ турцитѣ похлопа. Показа се високъ сухъ човѣкъ.

— Какво има? — плахо попита той.

— А бе, Пено, това, твойто момче, рекло да бѣга, а!

— Кой? Райчо ли? Абе дете е. Свидно му е за дома! Хайде Райчо съ мене въ дюкяна, а утре ще се разправяме! — И той поведе Райча къмъ ковачницата. Турцитѣ си разотидоха. Въ конака се чу кратъкъ разговоръ, и следъ малко всичко утихна. Пено заржча на заптието да си отваря очитѣ, да не би момчето му да избѣга пакъ. Отъ думитѣ на майстора си,